

Arrest

nr. 325 594 van 23 april 2025
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LAMARCHE
Rue Grande 84
5500 DINANT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. LAMARCHE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers vingerafdrukken werden geregistreerd in het kader van een verzoek om internationale bescherming in Bulgarije op 23 november 2021 en in Oostenrijk op 17 januari 2022, maar verzoeker reisde door naar België, waar hij op 30 januari 2022 toekwam en wederom, op 31 januari 2022, een verzoek om internationale bescherming indiende.

1.2. De terugnameverzoeken die aan de Bulgaarse en Oostenrijkse autoriteiten werden overgemaakt, werden afgewezen. Bijgevolg was België de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 29 april 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een soennitische Pashtu te zijn en afkomstig te zijn uit Akhondzada, district Behsud in de provincie Nangarhar (Afghanistan). U zou daar ook altijd blijven wonen, alvorens uw problemen startten en u Afghanistan diende te verlaten. Uw kozijn Khyber zou als tolk hebben gewerkt voor de buitenlandse troepen op de luchthaven van Nangarhar, waardoor uw familie zou worden gevisieerd. Bovendien had uw vader een winkel en leverde hij voorraden aan de gevangenis van Jalalabad, waardoor hij ook dreigementen van gevangenen ontving. Uw kozijn kon uiteindelijk Afghanistan ontvluchten, maar uw vader en oom zouden nog meermaals worden aangevallen door de Taliban. De Taliban zou hebben getracht om u te ontvoeren, evenwel zonder succes. De Taliban verdachten uw vader en oom van spionage en zo'n zes maanden voor de val van de regering werden uw vader en oom ontvoerd. Uw vader kon ontsnappen en waarschuwde de familie. U zou samen met de rest van de familie zo'n zes maanden onderduiken in Jalalabad, maar toen de regering uiteindelijk viel zag u geen andere uitweg. U zou samen met twee andere kozijnen het land verlaten en reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk richting België waar u op 31 januari 2022 een eerste verzoek om internationale bescherming zou indienen. U raakte uw kozijnen onderweg kwijt en vernam via uw familie dat ondertussen ook uw vader vermist zou zijn.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende kopieën neer: uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs), de taskara van uw neef Khyber, diens werkdocumenten, twee brieven in verband met zijn tewerkstelling, zijn verblijfsstukken uit Amerika, een brief van de malik uit uw dorp, alsook een licentie van de winkel van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt, en wel hierom.

Vooreerst kan geen enkel geloof worden gehecht aan uw beweerde minderjarige leeftijd. U gaf tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u op het ogenblik van het interview minderjarig zou zijn. Zo verklaarde u toen op 31 januari 2022 dat u zeventien jaar oud zou zijn geweest op dat moment. Echter werd vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Militair Hospitaal Koningin Astrid, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit dat onderzoek is immers gebleken dat u met redelijke wetenschappelijke zekerheid op 15 februari 2022 reeds een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 19,7 jaar met een standaarddeviatie van 1,5 jaar een goede schatting is. Hoewel deze beslissing u reeds lang werd betekend en u niet akkoord leek te gaan met deze uitkomst, tekende u hiertegen evenwel nooit beroep aan. Evenmin deed u ooit enige moeite om uw bewering dat u minderjarig zou zijn terdege te staven (infra). Dat u overigens plots geen enkel idee meer zou hebben wat uw werkelijke geboortedatum zou zijn, terwijl u dat klaarblijkelijk in Oostenrijk en Bulgarije wel nog wist, is bijzonder frappant (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 23 mei 2023, p. 4-5). Het lijkt er dan ook bijzonder sterk op dat u (nog steeds) de Belgische asieldiensten trachtte te misleiden door zich jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent.

Bovendien legde u ter staving van uw identiteit en beweerde minderjarige leeftijd geen enkel geloofwaardig document neer. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS, d.d. 23 mei 2022, p. 1), werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Zo is de identiteit van een verzoeker om internationale bescherming een essentieel element in dit verzoek én kan van een verzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit, (relaas en reisweg), zo goed mogelijk te staven. Ter staving van uw leeftijd legde u echter slechts een kopie neer van uw taskara. Dergelijke kopieën dragen echter geen enkele bewijswaarde daar deze altijd aan knip- en plakwerk onderhevig kunnen zijn (geweest). Bovendien blijkt uit informatie (zie de COI Focus „Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) ook nog eens dat allerhande Afghaanse stukken gezien 's lands corruptiegraad eenvoudig kunnen worden verkregen of nagemaakt. Gevraagd naar uw originele taskara, verklaarde u bovendien nogal stereotiep dat dit document nog in Afghanistan zou liggen, hetgeen eigenlijk niet ernstig is. Dat u op de koop toe amper op de hoogte leek te zijn van de inhoud van de kopie die u dan wel neerlegde en te meer u voorheen eigenlijk nog 'A.(...)' heette – hetgeen u later liet aanpassen, kan geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw enige identiteitsbewijs (CGVS, p. 4). Het ontbreken van een overtuigend identiteitsbewijs ondermijnt uw geloofwaardigheid enkel verder daar u het CGVS geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.

Verder wordt ook de geloofwaardigheid van uw relaas ondermijnd omwille van uw vage, tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen. Zo verklaarde u dat de problemen met uw familie startten omwille van het werk als tolk van uw neef Khyber. U echter de kans geboden om alles te vertellen wat u wist over zijn job, antwoordde u nogal beknopt "Hij was een tolk op de luchthaven met de buitenlanders". U kon daar verder helemaal niets over kwijt, hetgeen niet ernstig is. De verschoning die u hiervoor aanhaalt, al zou hij daar nooit met u hebben over gepraat, overtuigt evenmin. Te meer uw vermeende neef klaarblijkelijk al lang als tolk zou hebben gewerkt en diens job aan de basis van uw vertrek ligt, kan verwacht worden dat u hier toch iets zinnigs over zou kunnen vertellen. Uw beknopte verklaringen ondergraven dan ook de geloofwaardigheid van uw beweerde familieband in grote mate. U kon de start van zijn carrière niet beter schetsen dan "ik denk in 2014" – terwijl uit de neergelegde kopieën van brieven blijkt dat hij reeds in 2012 aan de slag was. U had geen idee hoe hij aan die job was geraakt, wist niet waar hij het Engels had opgepikt, noch kon u duidelijk aangeven voor welke dienst/ militairen hij moest tolken: "Amerikanen". U had overigens geen idee wat zijn exacte takenpakket was (CGVS, p. 10-11). Over het geheel van documenten met betrekking tot zijn werk dient eveneens te worden opgemerkt dat het slechts kopieën zijn en derhalve eenvoudig kunnen worden gefabriceerd. Bovendien bleek u amper op de hoogte te zijn van de inhoud van de brieven in verband met zijn werk: "ik neem aan dat" (CGVS, p. 9-11).

Wat er ook van zij, u meende dat uw familie omwille van zijn werk zou worden gevisieerd en gevraagd welke incidenten zich hadden voorgedaan, bleek u de grootste moeite te hebben om zich dergelijke incidenten te herinneren. U antwoordde nogal vaag dat de dreiging voor de ganse familie was, de "meeste dreiging" was toen u op weg was naar de winkel, zij jullie probeerden te ontvoeren en hij daardoor besloot het land te verlaten. U kon zijn vertrek overigens niet beter plaatsen dan "vierenhalf jaar, of vijfenhalf jaar" geleden, doch beweerde dat uw problemen nadien nog steeds verder zouden duren. Dat uw familie al die tijd in het dorp zou zijn blijven wonen, is op zich al weinig geloofwaardig en bovendien voegde u daar aan toe dat u nadien nog meermaals werd aangevallen. Echter gevraagd wanneer deze aanvallen waren, antwoordde u nogal vaag "Na zijn vertrek, en voor de val". U had geen idee wanneer precies, noch leek u zeker te zijn wie u viseerde: "In het begin Daesh en Taliban. Beiden.". U had geen idee welke personen daarbij betrokken waren, noch kende u de prominente leden uit uw regio, hetgeen niet ernstig is. Te meer u zou beweren dat uw familie reeds jarenlang zou worden gevisieerd, kan op z'n minst worden verwacht dat u op de hoogte bent met wie u problemen kent. In elk geval, u beweerde dat men had getracht u te ontvoeren en daargelaten u niet wist wie uw ontvoerders waren, meende u bovendien dat het anderhalf jaar voor de val van de regering was. Dat u ten aanzien van de DVZ nog liet optekenen dat het één maand voor de ontvoering van uw oom was, hetgeen op zijn beurt dan weer slechts zes maanden voor de val van de regering plaatsvond, is bijzonder bevreemdend. Hierop gewezen, antwoordde u dan maar dat er meermaals werd getracht om u te ontvoeren, hetgeen niet overtuigt (CGVS, p. 9-13).

Dient bovendien te worden aangestipt dat u meermaals zou verwijzen naar de winkel van uw vader wanneer het over uw problemen ging en meende dat u ook daardoor problemen zou hebben gekend (CGVS, p. 3). U echter gevraagd naar de link met uw winkel, bleek u echter de grootste moeite te hebben om uw problemen hier aan te verbinden. U beweerde louter dat uw vader via zijn winkel de gevangenis van Jalalabad zou bevoorraden, maar gevraagd wat de gevangenen er op tegen zouden hebben dat zij van voedsel zouden worden voorzien, moest u schoorvoetend aangeven het eigenlijk zelf niet te weten. In elk geval meende u bedreigingen van enkele (ex-)gevangenen te hebben ontvangen, maar om wie het ging, wist u niet. Vreemd genoeg bleek er van het bestaan van uw winkel tijdens het gesprek met de DVZ nog geen enkel spoor. De verschoning die u hiervoor aanhaalde dat u geen bewijzen had en het daarom achterwege had gelaten, raakt kant noch wal. Immers legde u destijds evenmin enig stuk neer ter staving van het beroep van uw neef, feiten die u niet naliet te vermelden. Wat er ook van zij, u legde dan wel een (kopie) neer van een handelslicentie, maar gevraagd naar meer informatie omtrent uw winkel schoot u schromelijk te kort. Op de vraag wat uw vader verkocht antwoordde u "Drank, koekjes, energiedrinks" en "Verschillende soorten artikels". U had echter geen idee van waar uw vader die producten zelf zou halen en meende dit niet te weten daar u niet bij uw vader was en het zijn winkel is. Waarom u dan eerder nog liet optekenen na uw schooluren uw vader te helpen, is bijzonder frappant (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5; CGVS, p. 3, 7-8, 14-15).

In elk geval, u meende zo'n zes maanden voor de val van de regering, met uw familie richting Jalalabad te trekken en beweerde ook na de val van de regering van daar het land te hebben verlaten (CGVS, p. 9). Vreemd genoeg meende u dat niemand van uw familie ginds problemen zou hebben gehad, al merkte u eerder wel op dat uw vader alsnog zou verdwijnen. Gevraagd wat er met hem zou zijn gebeurd, moest u echter het antwoord schuldig blijven. U had geen idee wanneer hij verdween en kon dit niet beter plaatsen dan "tijdens de val van de overheid, toen we vertrokken uit het land, op dat moment verdween hij". Waarom u zichzelf zou tegenspreken is niet geheel duidelijk, doch waarom uw gezin ondanks alles alsnog zou terugkeren richting het dorp evenmin. U hierop gewezen stelde u dat het vrouwen en kinderen zijn en zij daardoor niet benaderd worden, hetgeen uw eigen relaas eigenlijk compleet fnuikt: u beweerde op dat moment immers zelf nog minderjarig te zijn (CGVS, p. 6, 14-15). Bovenstaande verklaringen ondermijnen uw geloofwaardigheid compleet en zijn tekenend voor uw absolute gebrek aan oprechtheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin

zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde stukken werden reeds grotendeels besproken en vermogen niet om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Dient bovenal benadrukt te worden dat documenten hoe dan ook een ondersteunende functie hebben, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een in casu ongeloofwaardig relaas herstellen. Te meer uit toegevoegde informatie blijkt dat allerhande Afghaanse documenten gezien de hoge graad van corruptie eenvoudig kunnen worden verkregen en/of nagemaakt, is enige voorzichtigheid geboden ((zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf). Wat er ook van zij, de door u neergelegde stukken zijn overigens allen kopieën en kunnen altijd onderhevig zijn (geweest) aan mogelijk knip- en plakwerk, waardoor de toegevoegde waarde eigenlijk nihil is. De brief van de malik bevat een handgeschreven samenvatting van uw ongeloofwaardig bevonden relaas en kan door eender wie, eender waar zijn opgesteld. De documenten in verband met het werk van uw vermeende neef, waarvan u de familieband niet hebt weten aan te tonen, dragen bijgevolg evenmin enige bewijswaarde. Dat u overigens niet eens zou weten waar in Amerika uw vermeende neef zou wonen, terwijl dit eenvoudig kan worden afgelezen uit diens rijbewijs, is veelzeggend en bevestigt het frauduleuze karakter van uw verzoek (CGVS, p. 15).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die

gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiïeten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in

2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegenwoordigd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de

machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar

Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het

geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land. Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u gezin de leeftijdsfraude vermoedelijk tot minstens de zeventienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U stelt dat u tijdens de periode dat u in Afghanistan leefde er tot de achtste graad school zou hebben gelopen en er ook werkte in de winkel van uw vader (CGVS, p. 7).

Bovendien blijkt u afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar, waar reeds sinds vele jaren sprake is van een grote Talibanaanwezigheid, zoals ook blijkt uit uw verklaringen waar u het heeft over hun aanwezigheid (CGVS, p. 12). Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden u volledig onbekend zijn.

Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

U heeft ook nog een netwerk in uw regio van herkomst, waarmee u nog in contact staat, dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de Taliban (CGVS, p. 6, 15).

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Verzoekschrift en aanvullende nota

2.1. Verzoekschrift

In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, §2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoeker stelt vast dat zijn vrees voor de taliban omwille van de tewerkstelling van zijn neef als tolk voor de buitenlanders niet wordt geloofd, hoewel niet wordt betwist dat zijn neef als tolk heeft gewerkt en verzoeker hierover een groot aantal documenten had neergelegd.

Met betrekking tot het verwijt van de verwerende partij dat verzoeker geen details kon verstrekken over het werk van zijn neef, legt hij thans uit dat hij samenwoonde met deze neef, maar dat hij in het begin niet wist welk werk zijn neef deed omdat hijzelf toen nog kind was. Daarnaast geeft hij aan dat zijn neef niet vaak thuis kwam en niet over zijn werk praatte.

Naar aanleiding van de opmerking dat verzoeker niet zou weten hoe zijn neef Engels had geleerd, stelt verzoeker dat dit onwaar is, waarbij hij een passage uit het persoonlijk onderhoud citeert waaruit blijkt dat hij had verklaard dat zijn neef niet alleen naar school ging, maar ook taallessen volgde.

Daarnaast stipt verzoeker aan dat zijn neef reeds sinds geruime tijd in de Verenigde Staten woont en dat hijzelf slechts 13 jaar oud was toen zijn neef Afghanistan verliet. Volgens verzoeker is het dan ook volkomen logisch dat hij geen details kon verstrekken over het werk van zijn neef.

Met betrekking tot de afwezigheid van details over de incidenten die het gezin had ervaren omwille van het werk van zijn neef, haalt verzoeker zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud aan waarbij hij had gesproken over bedreigingen die zij ervoeren toen zij onderweg waren naar de winkel en hen trachtten te ontvoeren en de geslaagde ontvoeringspoging op zijn oom. Verzoeker is van mening dat hij wel voldoende details heeft verstrekt.

Waar in de beslissing wordt gewezen op het gegeven dat verzoeker niet precies weet wie het op hem gemunt heeft, herhaalt verzoeker zijn verklaringen dat de aanvallers gemaskerd waren, dat hij het slachtoffer werd van een ontvoeringspoging, maar kon ontsnappen en dat dit incident anderhalf jaar vóór de val van de regering plaatsvond. Verzoeker tracht de verschillen in zijn verklaringen met betrekking tot het tijdstip van de gebeurtenissen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal te rechtvaardigen door te stellen dat er verschillende incidenten waren. Verzoeker is van mening dat de *protection officer* meer vragen diende te stellen indien hij meer details nodig had, terwijl hij vaststelt dat het onderhoud slechts anderhalf uur duurde.

Volgens verzoeker begreep de verwerende partij het verband niet tussen de winkel van zijn familie en de bedreigingen die zij ondergingen, terwijl verzoeker had uitgelegd dat de winkel aan de gevangenis van Jalalabad leverde en dat de bedreigingen waren toegenomen na de gevangenisontsnappingen.

Omdat verzoeker weinig informatie over de winkel kon verstrekken, verduidelijkt hij dat hij nog jong was en geen officiële job had, maar vooral zijn vader na schooltijd hielp in de winkel. Verzoeker geeft ook aan dat hem geen verduidelijkende vragen werden gesteld.

Naar aanleiding van de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker sinds de machtsovername geen problemen meer had gekend, op de verdwijning van zijn vader na, stelt verzoeker dat het gezin op dat moment enkel uit vrouwen en kinderen bestond en dat de taliban hen daarom niet lastig vielen.

Verzoeker verduidelijkt tenslotte dat hij wel degelijk tijdens het persoonlijk onderhoud had verklaard dat zijn neef in Californië in de Verenigde Staten woonde, zodat ten onrechte in de beslissing wordt gesteld dat hij niet kon preciseren waar zijn neef in de Verenigde Staten woonde.

Uit dit alles concludeert verzoeker dat zijn situatie niet correct werd geanalyseerd en dat uit zijn verklaringen en de voorgelegde documenten blijkt dat hij wel degelijk vervolging riskeert in geval van terugkeer naar Afghanistan.

In een tweede middelonderdeel gaat verzoeker in op de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan, waarbij hij de conclusies van de commissaris-generaal nuanceert. Uit de EUAA *Country Focus Afghanistan* van

januari 2022 leidt verzoeker af dat er onzekerheid bestaat over de precieze situatie ter plaatse en dat sommige individuele talibanstrijders afwijkend gedrag vertonen omwille van persoonlijke redenen en overgaan tot moorddadige acties tegen vermoedelijke leden van ISKP zonder dat zij hierdoor problemen ondervinden.

Tevens stipt verzoeker, wederom op basis van de EUAA *Country Focus Afghanistan* van januari 2022, aan dat er een risico bestaat in geval van terugkeer voor personen die asiel hebben aangevraagd, omdat deze in rurale gebieden door de pashtoun als verdacht worden beschouwd. Meer in het algemeen verwijst verzoeker naar informatie van de Verenigde Naties waarin wordt bevestigd dat tegenstanders van de taliban en Afghanen die met de voormalige regering of de internationale strijdkrachten hebben samengewerkt een verhoogd risico lopen. Verzoeker besluit dat er een tendens is van toenemend geweld in de regio waaruit hij afkomstig is zodat onmogelijk kan worden geconcludeerd dat hij in geval van terugkeer geen gevaar zou lopen.

2.2. Aanvullende nota

Op 2 januari 2025 heeft de verwerende partij een aanvullende nota overgemaakt waarbij de landeninformatie wordt geüpdatet. Volgende COI-rapporten worden toegevoegd:

“EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202312/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf

EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_Herat_City.pdf

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>

COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf

EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments.pdf

EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202411/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf

3. Volle rechtsmacht

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting

van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.*, Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Bewijslastverdeling en beoordelingswijze

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting vormen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) en van artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU).

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden waaronder internationale bescherming moet worden verleend, zoals omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn middel onder andere de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze wetsartikelen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht en verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

5.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

5.1.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967". Dit wetsartikel verwijst op zijn beurt naar het eveneens door verzoeker geschonden geachte artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon "die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

5.1.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker van pashtoun-origine is en afkomstig is uit het Behsud-district in de provincie Nangarhar (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 23 mei 2022, persoonsgegevens). Verzoeker verklaarde de taliban te vrezen omdat hij samenwoonde met zijn neef K. die als tolk zou hebben gewerkt voor de Amerikanen op de luchthaven van Jalalabad (*Ibid.*, Vragenlijst CGVS, 23 mei 2022). Verzoeker stelde dat zijn neef K. een visum aanvroeg en naar de Verenigde Staten vertrok waardoor zijn familie dacht dat de situatie zou normaliseren, maar dit bleek niet het geval. Verzoeker stelt dat er nog twee pogingen volgden om hem en zijn neven te arresteren en om zowel zijn vader als de vader van K. te ontvoeren (*Ibid.*). Zijn oom zou gearresteerd zijn door de taliban, maar zijn vader kon ontsnappen, waarna deze voorbereidingen trof om naar de stad te vertrekken, waar ze 6 maanden zouden hebben verbleven, en een smokkelaar te regelen voor verzoeker en zijn neven T. M. en O. M. (*Ibid.*). Verzoeker situeerde de arrestatiepogingen 6 maanden voor de machtsovername (*Ibid.*). Tijdens het persoonlijk onderhoud deelde verzoeker mee dat er nog problemen waren die hij niet eerder had vermeld, met name dat ze een kruidenierswinkel hadden die de gevangenis van Jalalabad bevoorraade (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 23 mei 2023, p. 3). Uit zijn verklaringen blijkt dat de familie sinds 2014 bedreigingen onderging, zonder dat verzoeker precies wist wie voor deze bedreigingen verantwoordelijk was, omdat de familie geacht werd met de Amerikanen te hebben samengewerkt (*Ibid.*, p. 12).

5.1.3. In de bestreden beslissing wordt in de eerste plaats gewezen op de misleidende verklaringen van verzoeker betreffende zijn leeftijd en op het gegeven dat verzoeker geen overtuigend identiteitsbewijs heeft neergelegd, aangezien hij enkel een laag-kwalitatieve afbeelding op een *smartphone* van zijn taskara (AD, stuk 5, Documenten, taskara) bijbracht. Bovendien gaf verzoeker, zowel bij de indiening van zijn verzoeken om internationale bescherming in Bulgarije en Oostenrijk (AD, stuk 7, Inventaris + Documenten DVZ, terugnameweigeringen 3 en 16 maart 2022) als bij de indiening van zijn verzoek in België, een andersluidende familienaam A. op (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, NBMV-fiche, 31 januari 2022; bijlage 26, 31 januari 2022). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker dit slechts maanden later corrigeerde (*Ibid.*, Verklaring DVZ, 23 mei 2022, persoonsgegevens). Tijdens het persoonlijk onderhoud stelde verzoeker dat hij zijn familienaam A. opgaf, maar dat de familienaam eigenlijk M. is (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 23 mei 2023, p. 4). De onduidelijkheid over zijn identiteit, die door verzoeker in zijn verzoekschrift niet wordt opgehelderd, zet zijn algehele geloofwaardigheid in hoge mate op de helling.

5.1.4. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat verzoeker initieel enkel het volgende verklaarde wat zijn asielmotieven betreft: *"Après la chute du gouvernement afghan, c'est devenu dangereux de rester en Afghanistan"* (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, NBMV-fiche, 31 januari 2022; bijlage 26, 31 januari 2022). Verzoeker baseerde zich dus enkel op de algemene veiligheidssituatie na de machtsovername van augustus 2021 en maakte geen gewag van specifieke bedreigingen aan zijn adres of aan het adres van zijn familie.

5.1.5. Verzoeker koppelt zijn vrees aan de tewerkstelling van zijn neef als tolk. In zijn middel wijst verzoeker op de documenten die hij had neergelegd, die volgens hem deze tewerkstelling van zijn neef aantonen (AD, stuk 5, Documenten, taskara neef, werkdocumenten, document USA). De Raad merkt echter eerst en vooral op dat verzoeker de familieband niet bewijst tussen hem en K., waardoor hij niet aantoonde dat hij omwille van zijn familieband met K. vervolging riskeert. Vervolgens blijkt dat verzoeker niet precies kon beschrijven welke problemen zijn 'kozijn' kende, noch welk incident aanleiding heeft gegeven tot diens vertrek en evenmin wanneer deze precies vertrokken is naar de Verenigde Staten (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 23 mei 2023, p. 11). Verzoeker situeerde dit vertrek blijkens zijn verklaringen ongeveer 4,5 tot 5,5 jaar voor het persoonlijk onderhoud, dus in de periode 2018-2019 (*Ibid.*, p. 11), terwijl uit de neergelegde documenten blijkt dat K. reeds sinds 2017 een verblijfsvergunning geniet in de Verenigde Staten (AD, stuk 5, Documenten, Doc USA). Aangezien verzoeker zijn vrees voor verzoeker koppelt aan het wedervaren van K., mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij goed op de hoogte is van de problemen die zijn familielid ondervonden heeft en van diens migratie naar het Westen.

Daarnaast blijkt dat verzoeker geen duidelijkheid kan scheppen over de precieze activiteiten van zijn 'kozijn' K. op de luchthaven van Jalalabad, niettegenstaande deze bij hem inwoonde. Tijdens het persoonlijk onderhoud moest verzoeker toegeven: "(...) *exact weet ik niet wat hij deed*" (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 23 mei 2023, p. 11). Hij is ook nagenoeg onwetend over de inhoud van de brieven die hij zelf neerlegt bij het persoonlijk onderhoud en die betrekking zouden hebben op de tewerkstelling van zijn 'kozijn' in Afghanistan: "*Ik neem aan dat één brief over zijn aanwerving gaat, de andere over de problemen.*" (AD, stuk 5, Documenten, brieven (2); AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 23 mei 2023, p. 11). Verzoeker kan zich dus bezwaarlijk op de documenten beroepen om zijn weinig overtuigende verklaringen kracht bij te zetten. In zijn middel tracht verzoeker zijn jonge leeftijd en het gegeven dat zijn inwonende neef niet vaak naar huis kwam en niet over zijn werk praatte in te roepen als elementen ter verschoning van zijn beperkte kennis. Aangezien verzoeker zijn vrees voor vervolging baseert op de tewerkstelling van K., mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich hierover eventueel naderhand, bijvoorbeeld via zijn oom waarmee hij nog via Whatsapp contact onderhoudt (*Ibid.*, Notities van het persoonlijk onderhoud, 23 mei 2023, p. 5-6), nader informeert. Of rechtstreeks bij zijn 'kozijn' K., die met zijn familie in Californië in de Verenigde Staten zou verblijven (*Ibid.*, p. 6). In zijn middel laat verzoeker uitschijnen dat hij meer details zou hebben verstrekt over de verblijfplaats van K., maar hij bleek totaal niet kunnen preciseren waar in Californië K. verblijft (*Ibid.*, p. 15). Nochtans bevatten de door verzoeker neergelegde documenten hierover meer concrete informatie (AD, stuk 5, Documenten, Doc USA) en zou hij, blijkens zijn verklaringen, enkele maanden voor het persoonlijk onderhoud nog contact hebben gehad met zijn 'kozijn' (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 23 mei 2023, p. 9). In weerwil van verzoekers beweringen in zijn middel rijzen er wel ernstige twijfels bij het gegeven dat zijn neef als tolk zou hebben gewerkt omdat er geen bewijs voorligt van zijn identiteit, noch van zijn familieband met K. Bovendien zijn de verklaringen van verzoeker over deze tewerkstelling dermate vaag dat daaraan evenmin geloof kan worden gehecht. Het gegeven dat verzoeker enkele documenten had neergelegd die betrekking hebben op K. doet hieraan geen afbreuk.

5.1.6. Vervolgens blijken ook de verklaringen van verzoeker over de vervolgingsfeiten waarvan zijn familie het slachtoffer zou zijn geweest onvoldoende precies. Verzoeker sprak over aanvallen, ontvoeringspogingen en verdwijningen en stelde dat zijn 'kozijn' 'bedreigingen' ontving omwille van zijn werk, maar kon hierbij geen details geven (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 23 mei 2023, p. 9-11). Verzoeker stelde dat zowel Daesh als de taliban hiervoor verantwoordelijk zouden zijn (*Ibid.*, p. 12). Blijkbaar weet verzoeker dus niet uit welke hoek de bedreigingen komen en is hij niet op de hoogte van de lokale situatie, want hij blijkt de lokale talibanleider niet te kennen (*Ibid.*). Het gegeven dat de aanvallers gemaskerd waren, volstaat niet als rechtvaardiging voor zijn uitermate vage verklaringen. Ook wat de situering in de tijd betreft van de bedreigingen en de aanvallen, is het opvallend dat verzoeker hier niet in slaagt (*Ibid.*, p. 11, *in fine*). Zelfs de ontvoeringspoging(en) waarvan hij zelf het slachtoffer zou zijn geweest, situeerde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken één maand vóór de ontvoering van zijn oom, die hij op zijn beurt zes maanden vóór de machtsovername situeert (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Vragenlijst CGVS, 23 mei 2022), terwijl hij deze ontvoeringspoging tijdens het persoonlijk onderhoud "*anderhalf jaar voor de val van de regering*" situeerde (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 23 mei 2023, p. 12-13). In zijn middel suggereert verzoeker plots dat er twee onderscheiden ontvoeringspogingen zouden zijn geweest, maar dit ondergraaft verder de geloofwaardigheid van zijn relaas. Zijn bewering in zijn middel dat hij wel degelijk voldoende details heeft verstrekt, raakt kant, noch wal. Verzoeker kan de onduidelijkheid van zijn verklaringen ook niet afwentelen op de *protection officer*, die te weinig vragen zou hebben gesteld of op de relatief korte duur van het persoonlijk onderhoud. Het is immers in de eerste plaats verzoekers eigen verantwoordelijkheid om deugdelijke en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen.

5.1.7. Tijdens het persoonlijk onderhoud haalt verzoeker plots voor het eerst een asielmotief aan dat hij niet eerder vermeldde. Hij stelde dat zijn vader een winkel had waarmee de gevangenis van Jalalabad werd bevoorrad (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 23 mei 2023, p. 3). In

zijn middel meent verzoeker dat de commissaris-generaal het verband niet begrijpt met de bedreigingen die zij ondergingen, maar hij verliest uit het oog dat het in de eerste plaats aan hem toekomt om dit verder te verduidelijken. Verzoeker legde een document neer dat betrekking zou hebben op de winkel (AD, stuk 5, Documenten, Doc winkel), maar hij kan hierover weinig details verstrekken (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 23 mei 2023, p. 7). De verklaringen van verzoeker over deze winkel vertonen evenmin enige coherentie. Zo kan niet worden ingezien om welke reden de gevangenen zich naderhand tegen de familie van verzoeker zouden keren, indien zijn vader voedsel en drank leverde voor de gevangenen. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat hij niet wist hoe zijn vader aan de producten geraakte die hij aan de gevangenis leverde (*Ibid.*, p. 8). Verzoeker stelde hierover onwetend te zijn omdat de winkel aan zijn vader toebehoorde (*Ibid.*), maar hij beweerde anderzijds na de schooluren in de winkel te hebben gewerkt en zijn vader geholpen te hebben (*Ibid.*, p. 7), zodat hij, ondanks zijn relatief jonge leeftijd, toch meer details zou moeten kunnen verschaffen over de herkomst van de 'groceries' die ze aan de gevangenis verkochten.

5.1.8. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt tenslotte dat zijn ganse familie, waarvan alle leden in één huis verbleven, bedreigingen zou hebben ontvangen omwille van de tewerkstelling van K. op de luchthaven (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 23 mei 2023, p. 9). Verzoeker verklaarde dat ze *"allemaal bedreigd (werden) door zijn job"* (*Ibid.*, p. 11). K. is er volgens verzoeker in geslaagd het land te verlaten, maar nadien zouden zijn vader en zijn oom nog verder het slachtoffer zijn geworden van ontvoeringspogingen (*Ibid.*, p. 9). Men zou daarnaast ook *"verschillende keren"* geprobeerd hebben verzoeker zelf te ontvoeren (*Ibid.*, p. 12). Verzoeker situeert deze ontvoeringspogingen tussen ongeveer anderhalf jaar en enkele maanden vóór de val van de voormalige Afghaanse regering (*Ibid.* p. 13). Verzoeker was toen minderjarig, zelfs indien rekening wordt gehouden met de resultaten van het leeftijdsonderzoek (AD, stuk 7, Inventaris + Documenten DVZ, beslissing Dienst Voogdij, 24 februari 2022). Op basis van zijn verklaringen zou hij dus zelf het slachtoffer zijn geweest van vervolgingsdaden, ondanks zijn minderjarigheid. Nochtans beweert hij ook dat de (mannelijke) familieleden, die thans nog in Afghanistan verblijven, omwille van hun minderjarigheid gevrijwaard blijven van bedreigingen (*Ibid.*, p. 15), hetgeen hij in zijn eerste middelonderdeel nogmaals benadrukt. Verzoeker spreekt zichzelf tegen en kan geen helder beeld schetsen van de vervolgingsfeiten waarvan zijn inwonende familieleden het slachtoffer zouden zijn geworden. Bijgevolg ondergraaft hij zelf het gegrond karakter van de door hem geuite vrees voor vervolging.

5.1.9. Op basis van het geheel van zijn vaststellingen kon de commissaris-generaal rechtsgeldig concluderen dat verzoekers relaas totaal ongeloofwaardig is. Verzoeker slaagt er in zijn middel niet in de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Wanneer, zoals *in casu*, geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

5.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

5.2.1. Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."*

5.2.2. Met betrekking tot de 'ernstige schade', zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de vreemdelingenwet, worden geen concrete elementen aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

5.2.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, beroept op zijn vluchtrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij omwille van de tewerkstelling van zijn 'kozijn' K. of omwille van de leveringen aan de gevangenis van Jalalabad een risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

5.2.4. In zijn tweede middelonderdeel betoogt verzoeker dat er een algemene tendens bestaat van toenemend geweld in de regio waarvan hij afkomstig is. Hij baseert zich hierbij op informatie uit 2022. Het zou hierbij hoofdzakelijk gaan om gericht geweld tegen individuen die ervan verdacht worden bindingen te hebben met ISKP, waarbij de plegers van het geweld ongemoeid zouden worden gelaten.

5.2.5. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij als een tegenstander van de taliban zal worden gepercipieerd of dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van gerichte vormen van geweld, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, omdat hij geassocieerd zou worden met de voormalige Afghaanse overheid of met de buitenlandse troepen die destijds in Afghanistan gestationeerd waren.

5.2.6. In zijn aanvullende nota van 2 januari 2025, waarin onder andere de EUAA Country Focus Afghanistan van november 2024 mede in overweging wordt genomen, stelt de commissaris-generaal betreffende de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan *“dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal ‘armed clashes’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024. In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjiitische Hazara’s. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd. ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36). De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio’s kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren. In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen. De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio’s dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de*

beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. (...)"

5.2.7. Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is, gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *Afghanistan Country Focus* van december 2023, nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit het district Behsud in de provincie Nangahar. Uit landeninformatie blijkt dat voor de provincie Nangarhar actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, omdat het niveau van het aanwezige willekeurige geweld, in zoverre er al sprake is van een gewapend conflict, dermate laag is dat de kans om hiervan als burger slachtoffer te worden uiterst miniem is.

6. Besluit

6.1. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 48/3 en/of artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft ook geen motiveringsgebrek aangetoond.

De door verzoeker aangevoerde middelen zijn ongegrond. Voor zover als nodig treedt de Raad de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij en maakt deze tot de zijne.

6.2. Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

6.3. Er blijken ook geen essentiële elementen te ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Er werd niet aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet dan ook geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend vijftientig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN